

Arrest

nr. 239 917 van 21 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 22 maart 2019 België binnen met een Salvadoraans paspoort en verzoekt op 2 april 2019 om internationale bescherming. Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 12 mei 1996 geboren in het departement La Libertad. U woonde in Apopa in het departement San Salvador. U volbracht het secundair onderwijs en volgde daarna een computeropleiding. U werkte de anderhalf jaar voor uw vertrek naar België als fabrieksarbeider bij S. (...) in Antigou Cuzcatlán, departement La Libertad. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

In 2011 of 2012 had uw moeder een zaak in jullie woning in Apopa. U hielp in deze zaak en op een dag, toen uw moeder er niet was, kwam er een jongere van bende 18 afpersingsgeld – renta – vragen. U was bang en betaalde dit bedrag wekelijks zonder uw moeder op de hoogte te stellen. Het bendelid had namelijk gedreigd dat als u iets zou zeggen hij uw jongere zusje zou vermoorden. U betaalde dit geld uiteindelijk twee keer en toen u de derde keer weigerde te betalen doordat u niet voldoende geld had, kwam uw moeder erachter. Gezien ze de derde keer meer geld vroegen, besloten jullie de woning in Apopa te verlaten en naar uw grootmoeder te verhuizen die in La Libertad woonde.

Uw grootmoeder had eveneens een zaak en moest renta betalen aan bende MS. Daarop besloten jullie na zes maanden om opnieuw te verhuizen. Dit keer gingen jullie in San Martin wonen, waar u geen problemen meer kende. Nogmaals zes maanden later hoorde u van burens uit Apopa dat de bendelid die jullie hadden afgeperst gedood werden en dat er enkelen gevangenen werden genomen. Daarop besloten jullie, één jaar nadat jullie er waren weggegaan, terug naar jullie huis in Apopa te gaan wonen.

In 2018 werd uw neef, die in een andere wijk woont, afgeperst doordat hij een zaak heeft in auto's. Hij weigerde de renta te betalen. Bijgevolg werden hij en zijn echtgenote vermoord. Eén van zijn zonen was ook een tijdlang vermist en werd uiteindelijk dood teruggevonden. U vreest dat de bendelid die hen vermoorden u ook schade zullen berokkenen omwille van jullie familieband.

Sinds u terug in het huis in Apopa woonde, was uw pasage een neutrale zone. Aan de ene kant lag de zone waar bende 18 de macht had en aan de andere kant begon de zone waar bende Maquina de macht had. Beide bendes wilden hun territorium uitbreiden. Op 8 januari 2019 vatte een busstation tegenover uw woning vuur. U wijt dit aan de bendes en vreesde dat het vuur op uw huis zou over slaan. De volgende dag op 09 januari 2019 deed er zich nogmaals een brand voor. Ditmaal waren er ook schoten te horen, waardoor u er zeker van bent dat het vuur door de bendelid kwam. Na deze twee incidenten had u het gevoel dat de bendelid bozer werden omdat de jongeren niet ingingen op hun wensen. U werd daarna namelijk regelmatig door beide bendes lastiggevallen met de vraag of u met iemand uitging van de rivaliserende bende, waar u woonde en of u informatie had over de andere bende. U voelde zich in het oog gehouden gezien u erg vroeg naar uw werk moest vertrekken en er altijd bendelid aan de bushalte stonden waar u moest opstappen. Uw moeder vergezelde u bijgevolg vaak wanneer u naar uw werk ging. Op een dag kwamen er echter twee jongeren naar jullie toe die allerlei vragen begonnen te stellen. Ze gooiden uw moeder tegen de muur en stalen jullie geld en telefoon. Ook zeiden ze dat ze jullie niet meer wouden zien op die plaats aangezien jullie zich in gebied van bende 18 bevonden. Op een dag in februari kwamen er ook bendelid van bende Maquinas naar u toe die u dezelfde vragen stelden als die van de andere bende. Eén van hen richtte een pistool op u en zei dat hij een einde aan uw leven ging maken omdat hij daar zin in had. Ze wouden u ook bestelen, maar u had geen bezittingen meer want de andere bende had u reeds eerder bestolen. U werd bang en durfde het huis niet meer te verlaten. Bovendien gooiden de bendes ook regelmatig stenen naar uw woning en probeerden ze meermaals in te breken.

Tevens werd een jongere uit uw buurt eind februari op een gewelddadige manier uit zijn huis gehaald door de bendelid. Ook zijn familie werd geslagen en de woning werd leeggeroofd. Zijn familie deed een aangifte, maar de jongen is nog steeds vermist. Na dit incident besloot u El Salvador te verlaten. U wist dat uw burens ook gingen vluchten en u vervoegde hen.

U verliet El Salvador op 26 maart 2019 samen met uw buurvrouw I. A. A. (...), haar dochter M. J. G. d. B. (...) en haar schoonzoon M. A. B. (...). Op 27 maart 2019 kwam u aan in België, waar u op 2 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar El Salvador te worden vermoord door bendes.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; krantenartikels over de situatie in uw regio; krantenartikels over de brand in uw zone; een tewerkstellingsattest dd. 21.03.2019 op uw naam van S. (...).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten doordat u renta moest betalen, door het algemeen bendegegeweld in uw pasaje, door de bedreigingen die u ontving van bende Maquina en bende 18 doordat ze de controle over uw wijk wouden en doordat er een jongere uit uw buurt werd ontvoerd door de bendes. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U stelt, vooreerst, dat u in 2011 of 2012 renta moest betalen aan bende 18 omdat uw moeder een zaak had (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.4-5). U betaalde deze renta echter slechts twee maal (zie CGVS, p.13) en kon vervolgens aan deze betalingen ontsnappen door u elders in El Salvador te vestigen (zie CGVS, p.15-16). Ook kon u na één jaar terugkeren naar uw huis in Apopa doordat de bendeleden die u afpersten of in de gevangenis zaten, of vermoord waren (zie CGVS, p.17). Na uw terugkeer moest u ook geen renta meer betalen aan een bende en had u ook geen andere problemen met hen tot aan het begin van 2019 (zie CGVS, p.21). Het feit dat jullie nadien nog 6 à 7 jaar lang in El Salvador in hetzelfde huis konden blijven wonen zonder opnieuw afgeperst te worden, toont aan dat uw vrees betreffende de betaling van renta niet actueel is.

Voorts legt u, wat betreft de benaderingen en bedreigingen die u van de bendes ontving, vage verklaringen af. Zo stelt u weinig concreet dat ze meermaals naar u toekwamen en dat u het gevoel had dat ze u in het oog hielden (zie CGVS, p.11). Vervolgens specificceert u toch dat leden van bende 18 u in

het begin van het jaar op weg naar huis gedurende een maand regelmatig tegenhielden en allerlei vragen stelden over wie u was, wat u er deed en of u spioneerde voor de rivaliserende bende (zie CGVS, p.21-22). Echter stelt u dat u niet de enige was die ze lastig vielen en dat ze u niet specifiek viseerden, maar dat ze u lastig vielen doordat ze om het gebied streeden (zie CGVS, p.22). Bovendien stelt u later in het persoonlijk onderhoud dat bende 18 u slechts drie à vier keer lastigviel met die vragen (zie CGVS, p.26). Vervolgens vermeldt u ook een incident met bende 18 waarbij uw moeder tegen de muur geduwd werd en jullie bestolen werden (zie CGVS, p.11-12). De bendeleden zeiden ook dat ze u er nooit meer wouden zien, gezien u zich in een zone van bende 18 bevond (zie CGVS, p.12). U veranderde vervolgens van bustraject en had nadien geen problemen meer met bende 18 (zie CGVS, p.23). Gezien bende 18 nooit gewelddadig werd naar u toe en ze u niet specifiek viseerden, maar iedereen lastig vielen kan er bezwaarlijk gesteld worden dat deze benaderingen voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Nadat u uw reisweg veranderde, deden er zich nog twee incidenten met bende Maquina voor (zie CGVS, p.23). De eerste keer vroegen ze u waarom ze u nog nooit eerder hadden gezien en of u banden had met bende 18 (ibid.). Ook haalde één van de bendeleden een pistool boven en zei dat hij zin had om u te doden (zie CGVS, p.24 en p.27). Echter dient te worden opgemerkt dat aan deze bedreiging geen gevolg werd gegeven. Bij het laatste incident kwamen er bendeleden van bende Maquina op de bus (zie CGVS, p.27). Ze bestalen alle passagiers en er raakte ook één iemand gewond (ibid.). U was echter eerder al bestolen geweest door bende 18, dus van u konden ze niks meer stelen (ibid.). Gezien ze bij het eerste incident niet gewelddadig werden of u verwond hebben en het tweede incident een algemene overval was die niet op u persoonlijk gericht werd, kan er wat betreft de incidenten met bende Maquina evenmin gesteld worden dat ze voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u na deze gebeurtenissen in februari geen nieuwe bedreigingen meer ontvangen van één van de bendes (zie CGVS, p.24). U stelt dat de bedreigingen stopten toen u stopte met werken (ibid.), maar het laatste incident deed zich voor in februari en u bent pas op 10 maart 2019 gestopt met werken (ibid.). In de tussentijd deden er zich echter geen nieuwe incidenten meer voor en ontving u ook geen nieuwe bedreigingen meer. Bovendien begonnen de benaderingen reeds in januari, waardoor de vaststelling dat u dan toch nog tot in maart bleef werken de ernst van de dreiging ernstig relativeert.

Wat betreft uw verklaringen dat de bendeleden pogingen ondernamen om uw woning binnen te dringen en de deuren forceerden (zie CGVS, p.12) dient er te worden opgemerkt dat u, gevraagd of de bendeleden ooit hebben proberen inbreken in uw huis, antwoordt van niet (zie CGVS, p.26). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat de bendeleden uw huis hebben proberen binnendringen en maakt u in dit verband een nood aan internationale bescherming in uw hoofde niet aannemelijk.

Tevens haalt u twee incidenten aan die zich in januari 2019 in uw wijk voordeden. U stelt dat de bendes twee dagen op rij een bushalte in brand staken (zie CGVS, p.11). U wijt dit aan het bendegeweld doordat u geluiden hoorde die u associeert met de bendes: iemand die over een muur probeert te geraken, iemand die valt, een aansteker en gemurmel (zie CGVS, p.18). Nochtans stellen de krantenartikels die u zelf voorlegt dat de branden veroorzaakt werden door een kortsluiting. Initieel dacht de politie dat de brand door een granaat was veroorzaakt en dat het met de bendes te maken had doordat ze kogelhulzen terugvonden, maar achteraf werd dit rechtgezet en bleek een kortsluiting de oorzaak. Gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de krantenartikels stelt u dat het fout staat in de artikels en dat u niet mocht vertellen wat er werkelijk gebeurd was (ibid.). Ook stelt u dat er in de artikels niet gesproken wordt over een granaat (ibid.). Gewezen op het feit dat dit wel degelijk in de artikels staat, stelt u vaagweg dat het een hypothese is die ze maken (zie CGVS, p.19). Er kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat de branden zich voordeden in het kader van het bendegeweld of het een onfortuinlijk incident was. Bovendien blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat deze aanslagen op u persoonlijk bedoeld waren. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat de bendeleden uw huis met stenen bekogelden. U stelt dat ze dit naar gelijk welke woning deden en dat er geen specifieke doelwitten waren (zie CGVS, p.25). In dit opzicht dient er te worden opgemerkt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in uw land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Vervolgens stelt u ook dat uw neef vorig jaar werd vermoord omdat hij geen renta wou betalen (zie CGVS, p.11). U vreest dat indien de bendeleden in uw regio te weten komen waarom hij werd vermoord

en wat jullie familieband is, ze u en uw familie ook schade zullen berokkenen (zie CGVS, p.20). Nochtans verklaart u zelf dat uw neef redelijk ver van u woont en dat u ook nooit bedreigingen van die bendeleden heeft ontvangen, noch iemand anders van uw familie die dichter bij uw neef woont (ibid.). Bijgevolg is de vrees die u in dit verband aanhaalt louter hypothetisch en maakt u het doorheen uw verklaringen niet aannemelijk dat u als gevolg van de moord op uw neef een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt.

Ook stelt u El Salvador te hebben verlaten omdat een jongere uit uw buurt ontvoerd werd door de bendes (zie CGVS, p.12). Dit incident kadert zich echter binnen het algemeen bendegegeweld in El Salvador en er kan hieruit in uw hoofde geen persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vastgesteld worden. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat uit dit incident een nood aan internationale bescherming in uw hoofde voortvloeit.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel als jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De krantenartikelen die u voorlegt, gaan over algemeen bendegeïmpliceerd geweld in uw regio en hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het tewerkstellingsdocument van S. (...) toont enkel aan dat u er gewerkt heeft, wat evenmin ter discussie staat in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Ten aanzien van de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) vertonen, laat verzoekster het volgende gelden:

"Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de aanhoudende afpersingen door de bendes die onhoudbaar was geworden en die verzoekende partij heeft gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overweegt dat haar vrees betreffende het betalen van *renta* (afpersingsgeld) aan de bendes niet actueel is, repliceert verzoekster als volgt:

*"Verzoekende partij was verhuisd binnen El Salvador om onder de radar te blijven van de bendes en op die manier te ontsnappen aan de *renta* die zij diende te betalen. Verzoekende partij bleef een jaar weg van haar huis en keerde pas terug als de leden die haar afpersten dood of opgepakt waren. Bovendien was zij een jonge vrouw die er alles aan deed om net op te vallen. Dat is haar een tijdje gelukt."*

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgenomen motivering betreffende de benaderingen en bedreigingen die zij van de bendes ontving, voert verzoekster het volgende aan:

"Verwerende partij lijst aldus alle gewelddadige incidenten op die verzoekende partij meemaakte met de bendes- en betwist ze tevens niet, maar stelt dan dat deze niet zwaarwichtig zouden zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming?! Verzoekende partij werd bedreigd, werd achtervolgd, zij en haar moeder werden bestolen, zij werd een tweede maal bestolen op de bus, zij werd met de dood bedreigd en kreeg een pistool tegen haar hoofd gedrukt,... Dit alles zou niet zwaarwichtig genoeg zijn om internationale bescherming te krijgen...? Begrijpe wie begrijpen kan."

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen dat bendeleden haar huis hebben proberen binnendringen, antwoordt verzoekster dat de commissaris-generaal haar duidelijk verkeerd begrepen heeft. Zij stelt dat zij thuis was bij iemand in de buurt toen de bendes binnenvielen en iedereen meenamen. De inval gebeurde dan ook niet bij haar thuis, aldus verzoekster. Verzoekster vervolgt:

"Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werd bedreigd met de dood, zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

Verzoekster betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat zij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekster bovendien achterhaald. Zij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeert uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Tot slot laat verzoekster het volgende gelden:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. De stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omdat zij herhaaldelijk werd afgeperst, lastiggevallen en bedreigd door leden van de criminele bendes “bende 18” en “La Maquina”, die in haar wijk met elkaar verwickeld waren in een strijd om de macht.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de door verzoekster aangehaalde problemen met criminele bendes geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève vermelde redenen. De door verzoekster beweerde feiten zijn echter louter van gemeenrechtelijke (criminele) aard en kaderen in de algemene veiligheidssituatie in de departementen van El Salvador waar zij heeft verbleven, met name San Salvador en La Libertad (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Gelet op de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, dient te worden vastgesteld dat de drijfveren van de criminele bendes die in dit gebied actief zijn veeleer economisch van aard zijn en geenszins politiek gemotiveerd (zie COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 15 juli 2019). Nergens kan blijken dat verzoekster omwille van persoonlijke redenen van politieke, religieuze of sociale aard of omwille van haar nationaliteit of ras haar land van herkomst verliet.

Voormelde kwalificatie houdt geenszins een geringschatting in van de ernst van de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten, zoals verzoekster suggereert in haar verzoekschrift. De commissaris-generaal noch de Raad ontkennen dat de bendes gewelddadig te werk kunnen gaan. Dit gegeven doet evenwel niets af aan de pertinente en objectieve vaststelling dat de bendes in El Salvador zich in hun criminele handelen doorgaans laten leiden door puur economische motieven. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat dit *in casu* anders zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat zij niet aannemelijk maakt dat haar vrees nog actueel is, dan wel dat de feiten voldoende zwaarwichtig en persoonsgericht zijn om als ernstige schade in de zin van de voornoemde bepaling in aanmerking te worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden als volgt overwogen:

“U stelt, vooreerst, dat u in 2011 of 2012 renta moest betalen aan bende 18 omdat uw moeder een zaak had (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.4-5). U betaalde deze renta echter slechts twee maal (zie CGVS, p.13) en kon vervolgens aan deze betalingen ontsnappen door u elders in El Salvador te vestigen (zie CGVS, p.15-16). Ook kon u na één jaar terugkeren naar uw huis in Apopa doordat de bendeleden die u afpersten of in de gevangenis zaten, of vermoord waren (zie CGVS, p.17). Na uw terugkeer moest u ook geen renta meer betalen aan een bende en had u ook geen andere problemen met hen tot aan het begin van 2019 (zie CGVS, p.21). Het feit dat jullie nadien nog 6 à 7 jaar lang in El Salvador in hetzelfde huis konden blijven wonen zonder opnieuw afgeperst te worden, toont aan dat uw vrees betreffende de betaling van renta niet actueel is.”

Door louter te herhalen dat zij verhuisd is om aan de afpersingspraktijken van de bendes te ontsnappen en pas is teruggekeerd toen de leden die haar afpersten dood of opgepakt waren, weerlegt verzoekster niet dat zij na haar terugkeer gedurende jaren in hetzelfde huis kon blijven wonen zonder opnieuw te worden afgeperst. Dat zij er als jonge vrouw alles aan deed om niet op te vallen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In de bestreden beslissing wordt verder het volgende uiteengezet:

“Voorts legt u, wat betreft de benaderingen en bedreigingen die u van de bendes ontving, vage verklaringen af. Zo stelt u weinig concreet dat ze meermaals naar u toekwamen en dat u het gevoel had dat ze u in het oog hielden (zie CGVS, p.11). Vervolgens specificceert u toch dat leden van bende 18 u in het begin van het jaar op weg naar huis gedurende een maand regelmatig tegenhielden en allerlei vragen stelden over wie u was, wat u er deed en of u spioneerde voor de rivaliserende bende (zie CGVS, p.21-22). Echter stelt u dat u niet de enige was die ze lastig vielen en dat ze u niet specifiek viseerden, maar dat ze u lastig vielen doordat ze om het gebied streden (zie CGVS, p.22). Bovendien stelt u later in het persoonlijk onderhoud dat bende 18 u slechts drie à vier keer lastigviel met die vragen (zie CGVS, p.26). Vervolgens vermeldt u ook een incident met bende 18 waarbij uw moeder tegen de muur geduwd werd en jullie bestolen werden (zie CGVS, p.11-12). De bendeleden zeiden ook dat ze u er nooit meer wouden zien, gezien u zich in een zone van bende 18 bevond (zie CGVS, p.12). U veranderde vervolgens van bustraject en had nadien geen problemen meer met bende 18 (zie CGVS, p.23). Gezien bende 18 nooit gewelddadig werd naar u toe en ze u niet specifiek viseerden, maar iedereen lastig vielen kan er bezwaarlijk gesteld worden dat deze benaderingen voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Nadat u uw reisweg veranderde, deden er zich nog twee incidenten met bende Maquina voor (zie CGVS, p.23). De eerste keer vroegen ze u waarom ze u nog nooit eerder hadden gezien en of u banden had met bende 18 (ibid.). Ook haalde één van de bendeleden een pistool boven en zei dat hij zin had om u te doden (zie CGVS, p.24 en p.27). Echter dient te worden opgemerkt dat aan deze bedreiging geen gevolg werd gegeven. Bij het laatste incident kwamen er bendeleden van bende Maquina op de bus (zie CGVS, p.27). Ze bestalen alle passagiers en er raakte ook één iemand gewond (ibid.). U was echter eerder al bestolen geweest door bende 18, dus van u konden ze niks meer stelen (ibid.). Gezien ze bij het eerste incident niet gewelddadig werden of u verwond hebben en het tweede incident een algemene overval was die niet op u persoonlijk gericht werd, kan er wat betreft de incidenten met bende Maquina evenmin gesteld worden dat ze voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u na deze gebeurtenissen in februari geen nieuwe bedreigingen meer ontvangen van één van de bendes (zie CGVS, p.24). U stelt dat de bedreigingen stopten toen u stopte met werken (ibid.), maar het laatste incident deed zich voor in februari en u bent pas op 10 maart 2019 gestopt met werken (ibid.). In de tussentijd deden er zich echter geen nieuwe incidenten meer voor en ontving u ook geen nieuwe bedreigingen meer. Bovendien begonnen de benaderingen reeds in januari, waardoor de vaststelling dat u dan toch nog tot in maart bleef werken de ernst van de dreiging ernstig relativeert.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het louter herhalen van de door haar aangevoerde feiten en het zonder meer betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en het bestaan van een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Verder motiveert de commissaris-generaal als volgt:

“Wat betreft uw verklaringen dat de bendeleden pogingen ondernamen om uw woning binnen te dringen en de deuren forceerden (zie CGVS, p.12) dient er te worden opgemerkt dat u, gevraagd of de bendeleden ooit hebben proberen inbreken in uw huis, antwoordt van niet (zie CGVS, p.26). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat de bendeleden uw huis hebben proberen binnendringen en maakt u in dit verband een nood aan internationale bescherming in uw hoofde niet aannemelijk.”

Verzoekster meent in haar verzoekschrift dat zij verkeerd begrepen werd en stelt dat de bendes binnenvielen bij iemand in de buurt en er iedereen meenamen. Blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud heeft verzoekster evenwel het volgende verklaard in het kader van haar spontaan relaas: “Er

waren ook pogingen om onze woning binnen te dringen, dat ze de deuren forceerden" (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit strookt niet met haar latere verklaring, volgens dewelke de bendeleden niet hebben geprobeerd in te breken in haar huis (*ibid.*, p. 26). Hoe dan ook kan uit het gegeven dat bendes bij iemand in de buurt van verzoekster waren binnengevallen geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster worden ontwaard.

De Raad merkt nog op dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat:

*"Tevens haalt u twee incidenten aan die zich in januari 2019 in uw wijk voordeden. U stelt dat de bendes twee dagen op rij een bushalte in brand staken (zie CGVS, p.11). U wijt dit aan het bendegegeweld doordat u geluiden hoorde die u associeert met de bendes: iemand die over een muur probeert te geraken, iemand die valt, een aansteker en gemurmel (zie CGVS, p.18). Nochtans stellen de krantenartikels die u zelf voorlegt dat de branden veroorzaakt werden door een kortsluiting. Initieel dacht de politie dat de brand door een granaat was veroorzaakt en dat het met de bendes te maken had doordat ze kogelhulzen terugvonden, maar achteraf werd dit rechtgezet en bleek een kortsluiting de oorzaak. Gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de krantenartikels stelt u dat het fout staat in de artikels en dat u niet mocht vertellen wat er werkelijk gebeurd was (*ibid.*). Ook stelt u dat er in de artikels niet gesproken wordt over een granaat (*ibid.*). Gewezen op het feit dat dit wel degelijk in de artikels staat, stelt u vaagweg dat het een hypothese is die ze maken (zie CGVS, p.19). Er kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat de branden zich voordeden in het kader van het bendegegeweld of het een onfortuinlijk incident was. Bovendien blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat deze aanslagen op u persoonlijk bedoeld waren. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat de bendeleden uw huis met stenen bekogelden. U stelt dat ze dit naar gelijk welke woning deden en dat er geen specifieke doelwitten waren (zie CGVS, p.25). In dit opzicht dient er te worden opgemerkt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in uw land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.*

*Vervolgens stelt u ook dat uw neef vorig jaar werd vermoord omdat hij geen renta wou betalen (zie CGVS, p.11). U vreest dat indien de bendeleden in uw regio te weten komen waarom hij werd vermoord en wat jullie familieband is, ze u en uw familie ook schade zullen berokkenen (zie CGVS, p.20). Nochtans verklaart u zelf dat uw neef redelijk ver van u woont en dat u ook nooit bedreigingen van die bendeleden heeft ontvangen, noch iemand anders van uw familie die dichter bij uw neef woont (*ibid.*). Bijgevolg is de vrees die u in dit verband aanhaalt louter hypothetisch en maakt u het doorheen uw verklaringen niet aannemelijk dat u als gevolg van de moord op uw neef een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt.*

Ook stelt u El Salvador te hebben verlaten omdat een jongere uit uw buurt ontvoerd werd door de bendes (zie CGVS, p.12). Dit incident kadert zich echter binnen het algemeen bendegegeweld in El Salvador en er kan hieruit in uw hoofde geen persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vastgesteld worden. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat uit dit incident een nood aan internationale bescherming in uw hoofde voortvloeit.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel als jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat zij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die haar afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte, beperkt zij zich tot loutere beweringen en hypothesen die zij niet staft aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk kunnen maken. Verzoekster blijft daartoe *in casu* in gebreke.

De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') werpen geen ander licht op de appreciatie van haar vluchtmotieven. Dit wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt toegelicht:

"De krantenartikelen die u voorlegt, gaan over algemeen bendegeweld in uw regio en hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het tewerkstellingsdocument van S. (...) toont enkel aan dat u er gewerkt heeft, wat evenmin ter discussie staat in deze beslissing."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster meent niet te begrijpen “hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met haar algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoekster geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN